

Μνήμων

Τόμ. 21 (1999)

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΤΟΝΙΑ ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

doi: [10.12681/mnimon.796](https://doi.org/10.12681/mnimon.796)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ Τ. (1999). ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ. *Μνήμων*, 21, 247-251. <https://doi.org/10.12681/mnimon.796>

TONIA ΚΙΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Θά άρχίσω τή σύντομη παρέμβασή μου με μιá διαπίστωση, πού, ένώ μοιάζει ύπερβολική ή και προκλητική, διαισθάνομαι ότι για διάφορους λόγους τή συμμερίζονται πολλοί. Έχω τήν έντύπωση ότι είναι λίγοι όσοι, πέραν τών βυζαντινολόγων, μέσα στό Πανεπιστήμιο ένδιαφέρονται ούσιαστικά για τή βυζαντινή ιστορία. Πολύ λιγότερο ένδιαφέρονται οί φοιτητές και πιθανόν ύπό τίς παρούσες συνθήκες νά μήν έχουν τελείως άδικο.

Θέλω νά σχολιάσω αύτή τή διαπίστωση, όχι για νά άποκαταστήσω τό παρεξηγημένο Βυζάντιο με τόν τρόπο τών παλαιών βυζαντινολόγων πού θεωρούσαν πρώτιστο καθήκον τους νά άπαντήσουν στόν Γίββωνα. Αντίθετα, πρόθεσή μου είναι νά κατανοήσω τή στάση, ή όποία άπομονώνει τή βυζαντινή ιστορία, τόσο σέ έρευνητικό όσο και σέ διδακτικό επίπεδο· κυρίως όμως νά άνιχνεύσω πώς μπορούν νά δημιουργηθοῦν ρήγματα στά τείχη πού νομίζω ότι τήν περιβάλλουν.

Άσφαλώς χρειάζεται νά εξηγήσουμε πώς φτάσαμε σ' αύτά τά τείχη. Είναι γνωστό ότι ή βυζαντινολογία είχε άπό τήν άρχή έγγενεΐς άδυναμίες πού ύφείλονται άφενός μεν στήν ιστορία της, στόν τρόπο δηλαδή πού συγκροτήθηκε ως ξεχωριστό έρευνητικό πεδίο, άφετέρου δέ στό άντικείμενό της, πού συχνά ταυτίστηκε με τό χριστιανικό ιδεώδες. Όφείλονται επίσης σέ μιá ιδεολογικοποιημένη, σαφώς εξηγήσιμη ιστορικά, προκατάληψη άπέναντι στό Βυζάντιο.

Με αύτά τά δεδομένα, τό ζήτημα είναι πώς σέ μιá πρώτη φάση θά πειστοῦν οί φοιτητές ότι έχοντας ως ύποχρεωτικό μάθημα τή βυζαντινή ιστορία δέν πρόκειται νά διδαχτοῦν έκκλησιαστική ιστορία ή τή σειρά τών αυτοκρατόρων ως τηλεφωνικό κατάλογο· έπομένως πώς θά πειστοῦν ότι μπορούν νά τή «χρησιμοποιοῦν», όπως και τήν ιστορία τών άλλων περιόδων πού διδά-

---

¹ Ανακοίνωση στή διημερίδα με θέμα «Οί βυζαντινές σπουδές σήμερα: Στόχοι, προοπτικές, διεπιστημονικότητα», τήν όποία όργάνωσε το Διατμηματικό Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα στις Βυζαντινές Σπουδές τής Φιλοσοφικής Σχολής τοῦ Πανεπιστημίου Κρήτης στό Ρέθυμνο (22-23 Οκτωβρίου 1999).

σκονται, για να κατακτήσουν την ιστορική αίσθηση του χρόνου. Είναι, ελπίζω, κατανοητό ότι δεν στοχεύω στην άγρια φοιτητών, ούτε επιδιώκω να τους επιβάλω ότι η βυζαντινή εποχή είναι η πιο ενδιαφέρουσα περίοδος προς μελέτη. 'Επιδιώκω όμως να τους υποδείξω τη γοητεία της και ότι δεν είναι μια εποχή έξωτική ή σκοτεινή που δεν τους άφορᾷ. 'Επιδιώκω, επίσης, πέραν τῆς ιστορικής παιδείας που είναι απαραίτητο να αποκτήσουν, κατά τη διάρκεια των σπουδών τους, να δημιουργηθεῖ μια δυναμική που θα μᾶς επιτρέψει σε μια δεύτερη, ἀλλ' ὄχι ἐλάσσονος σημασίας φάση, να προσδιορίσουμε τί εἶδους μελετητές τῆς βυζαντινῆς ιστορίας μπορούμε να εκπαιδεύσουμε. Μὲ ἄλλα λόγια, τὸ ἐρώτημα εἶναι: ποιά βυζαντινὴ ιστορία θέλουμε στὸ Πανεπιστήμιο και πῶς θὰ τὴν ἐνσωματώσουμε σὲ ἓνα σύγχρονο πρόγραμμα σπουδῶν ιστορίας, ὥστε και ἡ ἴδια νὰ ἐξελίσσει ἀλλὰ και νὰ συμβάλλει στὸ σκοπούμενο τῆς ἐκπαίδευσης τῶν ιστορικῶν. Θεωρῶ ἐξᾴλλου αὐτονόητο ὅτι ἡ βυζαντινὴ ιστορία εἶναι ἀπαραίτητο νὰ διδάσκεται, ἐπειδὴ, ὅπως και ἡ ἀρχαία, ἀποτελεῖ ἓνα πεδίο ὅπου ὁ ιστορικὸς ἀναμετρεῖται σκληρότερα μὲ τὸν χρόνο και μὲ τὰ ἐργαλεῖα του. 'Απὸ τὴν ἀποψη αὐτή, ἡ ἐκπαιδευτικὴ τῆς χρησιμότητα εἶναι ἀδιαμφισβήτητη.

Εἶναι κοινὸς τόπος ὅτι ἡ διδασκαλία δὲν εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν ἔρευνα. Προκειμένου γιὰ τὴ βυζαντινὴ ιστορία, οἱ δυσκολίες που συναντᾷ στὸ Πανεπιστήμιο ἀνταναικλῶν ἀδράνειες και ἀδιέξοδα που παρατηροῦνται και στὴ μελέτη τῆς. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀναφερθῶ ἐπιγραμματικὰ σὲ ὀρισμένα ἀπὸ αὐτὰ, ξεκινώντας ἀπὸ μία φαινομενική, ἐκ πρώτης τουλάχιστον ὕψους, ἀντίφαση. 'Ενῶ ἡ βυζαντινολογία εἶναι ἀπὸ συστάσεώς τῆς ἓνα διεθνῶς κατοχυρωμένο ἐπιστημονικὸ πεδίο, που καλλιεργεῖται σὲ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κόσμου μὲ ἐρευνητικὰ κέντρα, ἑταιρεῖες και περιοδικὰ, ἐντούτοις οἱ βυζαντινολόγοι ἀποτελοῦν ἓναν μικρὸ κύκλο ἐρευνητῶν, ὁ ὁποῖος βαρύνεται ἀπὸ τὰ μειονεκτήματα τῶν ὀλιγάνθρωπων ομάδων. "Ἐχω τὴ γνώμη ὅτι ἡ μελέτη τοῦ Βυζαντίου κινδυνεύει νὰ ἀποστεωθεῖ, ἐπειδὴ ἀρνεῖται τὸν οὐσιαστικὸ διάλογο μὲ ἄλλα γνωστικὰ πεδία· ἄλλωστε ἡ βυζαντινὴ ιστορία δὲν συνομιλήσε, ὅταν ἔπρεπε, κατὰ τὴ στιγμή δηλαδὴ τῆς ἔκρηξής τους, μὲ τὶς δυτικὲς μεσαιωνικὲς σπουδές. 'Επιπλέον, χωρὶς νὰ ἀμφισβητῶ ὅτι ἡ συνεργασία τῆς μὲ τὴ φιλολογία εἶναι ἐπιβεβλημένη, νομίζω ὅτι ἡ προγραμματικὴ σύγκλιση τῶν ὀρίων ἀνάμεσά τους, ἐμπόδισε τὴ βυζαντινὴ ιστορία νὰ παρακολουθήσει τὶς γενικότερες ιστοριογραφικὲς ἐξελίξεις τοῦ 20οῦ αἰώνα. "Ἐτσι, ἔμεινε πίσω τόσο στὴ θεματολογία ὅσο και στὴ μέθοδο. 'Ασφαλῶς, δὲν ὑποστηρίζω ὅτι δὲν γίνεται καμία προσπάθεια νὰ μπολιαστεῖ ἡ βυζαντινὴ ιστορία μὲ καινούρια ἐρωτήματα· ἴσα-ἴσα, τὰ τελευταῖα χρόνια ὅλο και πιὸ συχνὰ δημοσιεύονται μελέτες που φιλοδοξοῦν νὰ κερδίσουν τὸν χαμένο χρόνο και νὰ δοῦν μὲ ἄλλο μάτι τὸ Βυζάντιο. Πρὸς τὸ παρὸν ὅμως οἱ ἐξαιρέσεις, που εὐτυχῶς πληθαίνουν, ἐπιβεβαιώνουν τὸν κανόνα τῆς καθυστέρησης.

Θὰ παρατηρήσατε ὅτι πολλὲς φορὲς ὡς τώρα ἔκανα λόγο γιὰ βυζαντινο-

λογία. Όσο και αν για μᾶς πού μελετᾶμε τὸ Βυζάντιο, ἡ χρήση τοῦ ὄρου «βυζαντινολογία» εἶναι αὐτονόητη καὶ πάντως ἀποτελεῖ ἓνα στοιχεῖο τῆς ταυτότητάς μας, παραμένει πρὸς διερεύνηση ἂν ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι λειτουργικός αὐτὸς ὁ ὄρος πού καθιερώθηκε στὶς ἀρχές τοῦ αἰῶνα γιὰ νὰ ὀρίσει τὴ μελέτη τοῦ Βυζαντίου ἔναντι τῆς μελέτης τῆς ἀρχαιότητας καὶ ἔναντι (κυρίως) τῆς μελέτης τῆς νεώτερης Ἑλλάδας. Γιὰ νὰ τὸ πῶ μὲ ἄλλα λόγια, ἀναρωτιέμαι ἂν ἓνα ἐρευνητικὸ πεδίο μπορεῖ νὰ ὀρίζεται μόνον ἀπὸ τὸ ἀντικείμενό του, ὅπως εἶναι ἡ περίπτωση τῆς βυζαντινολογίας, καὶ ὄχι καὶ ἀπὸ τὴ μέθοδό του. Θέτω ἐπομένως πρὸς συζήτηση ἂν εἶναι δόκιμο νὰ κάνουμε ἀκόμη «λόγο περὶ Βυζαντίου», χωρὶς νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν οἱ μεθοδολογικὲς ἀρχές τῆς προσέγγισής του, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἐξειδίκευση τοῦ καθενός.

Γιὰ νὰ περιοριστῶ ἐντέλει στὴ βυζαντινὴ ἱστορία, πιστεύω ὅτι σημαντικὰ θὰ ἦταν τὰ κέρδη ἀπὸ τὸ ἀνοιγμὰ της πρὸς τὴν ἀρχαιολογία καὶ τὴν ἀνθρωπολογία, παράλληλα βέβαια πρὸς τὴ μεσαιωνικὴ ἱστορία. Ἐννοῶ τὴν ἀρχαιολογία, ὅταν δὲν εἶναι μόνον μιὰ ἱστορία τῆς βυζαντινῆς τέχνης πού περιγράφει τὶς λεπτομέρειες τῶν εἰκόνων, ἀλλὰ μελετᾶει τὸν οἰκισμένο χῶρο, τὸ περιβάλλον, τὶς ἀνθρώπινες δραστηριότητες μέσα σ' αὐτό, ἢ ἀκόμη ὅταν μελετᾶει τὴν εἰκόνα ὡς πολιτισμικὸ προϊόν. Καὶ ἐννοῶ προφανῶς αὐτὴν τὴν ἀνθρωπολογία πού ὀνομάστηκε ἱστορικὴ καὶ πού ὀδήγησε τὴ μεσαιωνικὴ ἱστορία στὴ διερεύνηση θεμάτων, ὅπως ἡ συγγένεια, τὰ συστήματα τῶν ἀναπαραστάσεων, ἡ ἱστορία τοῦ σώματος, ἡ σχέση τοῦ πολιτικοῦ μὲ τὸ θρησκευτικόν. Ἀναφέρω τέλος τὴ μεσαιωνικὴ ἱστορία ὡς μέρος τῆς ὁποίας θὰ πρέπει νὰ θεωρηθεῖ καὶ νὰ ἐξετάζεται ἡ βυζαντινὴ ἱστορία.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, προκειμένου γιὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶναι βέβαιο ὅτι τόσο οἱ ἀρχαιολογικὲς ὅσο κυρίως οἱ νεοελληνικὲς σπουδὲς χρειάζεται νὰ ἐνοφθαλμιστοῦν τὸ Βυζάντιο. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποία ἔπαψε νὰ ὑφίσταται ἡ ἰδέα τῆς ἐθνικῆς ὀλοκλήρωσης καὶ ἐπομένως ἄλλαξαν καὶ οἱ ἀνάγκες τῆς ἐθνικῆς ἱστοριογραφίας, οἱ μελετητὲς τῆς νεώτερης ἱστορίας σταμάτησαν νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴ βυζαντινὴ ἐποχὴ. Καὶ εἶναι βέβαιο ὅτι τὰ τελευταῖα εἴκοσι χρόνια, περίοδο ἀνθησης τῆς ἱστορίας στὴ χώρα μας, τὸ Βυζάντιο, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, δὲν ὑπάρχει στὸ ὀπτικὸ πεδίο τῶν ἱστορικῶν τῆς νεώτερης ἱστορίας. Δὲν ἀποτελεῖ ἴσως σύμπτωση τὸ γεγονός ὅτι, ὅταν κατὰ τὴν προηγούμενη δεκαετία ἐπιχειρήθηκε, ὅπως ἐπιχειρήθηκε, ἡ «ἐπὶ τὸ προοδευτικότερον βελτίωση» τῆς διδασκαλίας τῆς ἱστορίας στὴ Μέση Ἐκπαίδευση, τὸ μάθημα τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας συρρικνώθηκε ἕως ὅτου ἐξοβελίστηκε τελείως ἀπὸ τὸ Λύκειο.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ νὰ συνομιλήσουν οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς νεώτερης ἐποχῆς μὲ τοὺς βυζαντινολόγους — ἢ ἔστω νὰ διατυπωθεῖ καὶ νὰ γίνῃ ἀντικείμενο ἐπεξεργασίας ἡ ἀνάγκη αὐτῆς τῆς συνομιλίας — ἔχει νόημα, ὄχι βέβαια γιὰ νὰ πιστοποιηθεῖ ἡ συνέχεια τῆς φυλῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰ τεθοῦν καὶ

νά απαντηθῶν μείζονα ἐρωτήματα τοῦ τύπου: Πότε τελειώνει ἡ μεσαιωνικὴ ἐποχὴ καὶ ἀρχίζει ἡ νεώτερη; πῶς γίνεται τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν μεσαιωνικὸ στὸν σύγχρονο κόσμο; τί σημαίνει αὐτὸ τὸ πέρασμα γιὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Ἀνατολὴ συγκρινόμενο μὲ τὸ ἀντίστοιχο πέρασμα στὴ Δύση κ.ο.κ. Ἡ ἀπάντηση σὲ τέτοιου τύπου ἐρωτήματα θὰ μᾶς δείξει ἂν χρειάζεται καινούρια περιодολόγηση στὴν Ἱστορία καὶ μὲ ποιά κριτήρια πρέπει νὰ γίνει.

Ὡς πρὸς τὴ διδασκαλία τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, λοιπόν, τί θὰ μπορούσε νὰ γίνει, ἔστω καὶ βραχυπρόθεσμα, ἐφόσον ἀποδεχόμεστε ὅτι εἶναι ζητούμενο νὰ τὴν ἐπανεξετάσουμε ὡς πρὸς τὸν τρόπο καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς διδασκαλίας της. Εἶναι σαφές ὅτι ἡ θεματικὴ μόνον ἀνανέωση τῶν μαθημάτων δὲν ἀρκεῖ. Ἐπίσης, χωρὶς νὰ εἶναι ἀνέφικτο, δὲν εἶναι εὐκόλο τὸ ἐπιζητούμενο ἀνοιγμὰ της πρὸς τὴν ἀνθρωπολογία, καθὼς προσκρούει σὲ πολλὰ οὐσιαστικὰ καὶ πρακτικὰ προβλήματα. Γιὰ τίς ἀνάγκες τῆς σημερινῆς συζήτησης, θὰ περιοριζόμουν σὲ ἓνα περισσότερο πρακτικὸ, τὴν ἔλλειψη διαθέσιμης βιβλιογραφίας, γεγονός πού σημαίνει γιὰ τὸν διδάσκοντα, ἂν θέλει νὰ ἀνοιχτεῖ σὲ ἄλλα πεδία, πρωτογενὴ ἔρευνα γιὰ κάθε μάθημα; τίθεται τότε ἓνα γενικότερο ζήτημα, τὸ ὁποῖο, ἂν καὶ δὲν ἀφορᾷ μόνον τὴ βυζαντινὴ ἱστορία, ἀναδεικνύεται ὡστόσο μείζον γι' αὐτὴν: τὸ ζήτημα ἂν εἶναι σκόπιμο νὰ διδάξει κανεὶς σὲ προπτυχιακοὺς φοιτητὲς μιὰ ἔρευνα ἐν τῇ γενέσει ἢ ἐν τῇ ἐξελίξει της. Κατὰ τὰ ἄλλα, τὸ Πανεπιστήμιο εἶναι προνομιακὸς χώρος γιὰ νὰ ἐπιχειρηθεῖ ἡ συνεργασία τῆς ἱστορίας μὲ τὴν ἀρχαιολογία. Τὰ κοινὰ μαθήματα μὲ τὴν ἀρχαιολογία πιστεύω ὅτι θὰ ἀποτελοῦσαν ἓνα δημιουργικὸ ἐρέθισμα γιὰ διδάσκοντες καὶ διδασκόμενους. Ἐπιπλέον, ἡ ἐνσωμάτωση τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας, ὅπως ἀντίστοιχα τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νεώτερης, σὲ θεματικὲς ἐνότητες μπορεῖ νὰ λειτουργήσει θετικά, καθὼς θὰ μπεῖ στὴ λογικὴ τῆς διδασκαλίας ἡ ἔννοια τῆς μακρᾶς καὶ τῆς μεσαιας διάρκειας τῶν φαινομένων, κάτι πού μόνον ὡς θεωρητικὴ ἔννοια τῆς ἱστοριογραφίας διδάσκεται στοὺς φοιτητὲς. Μὲ τὴν τελευταία αὐτὴ σκέψη ὑπονοῶ ὅτι δὲν εἶναι ἀνέφικτη ἡ συνεργασία τῶν Τομέων γιὰ τὴ διαμόρφωση μιᾶς κοινῆς θεματολογίας μαθημάτων σὲ καίρια ζητήματα. Αὐτὸ προφανῶς δὲν συνεπάγεται ὅτι καταργοῦνται τὰ αὐτοτελῆ μαθήματα τῆς βυζαντινῆς ἱστορίας. Πιστεύω ὅμως ὅτι ἡ ὥσμωση πού θὰ δημιουργηθεῖ σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση ἐξασφαλίζει τίς προϋποθέσεις γιὰ μιὰ ἐπανεξέταση τῆς διδασκαλίας τῆς ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιο. Ἐξαναγκάζει τοὺς διδάσκοντες σὲ μιὰ διεύρυνση τῆς προβληματικῆς τους καὶ ἀχρηστεύει τὴν αὐτάρκειά τους, πού εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν βυζαντινῶν σπουδῶν τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια. Τοὺς βγάζει ἀπὸ τὸ γυάλινο πύργο τους, ὅχι γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὸν «ἐνδοξόν μας βυζαντινισμό», ἀλλὰ γιὰ νὰ συμμετάσχουν ἀπὸ τὴ σκοπιὰ τους στὰ προβλήματα τοῦ καιροῦ μας. Καὶ τοὺς βοηθεῖ ἐντέλει νὰ διαπιστώσουν τὰ ὅρια τῶν ἀναζητήσεων τους.

Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, στὸ εὐλόγο ἐρώτημα ἂν ἔτσι πρόκειται νὰ λυθοῦν τὰ

προβλήματα της βυζαντινής ιστορίας, ή απάντηση δεν μπορεί να είναι κατηγορηματική. Ωστόσο, θα μου επιτρέψετε μιαν ακόμη σκέψη: Νομίζω ότι οι βυζαντινές σπουδές θα έχουν μέλλον μόνον αν όσοι μελετάμε το Βυζάντιο αμβλύνουμε κάπως, χωρίς να τὴν ἀπολέσουμε, τὴ βυζαντινολογική μας συνείδηση· γιὰ νὰ καταφέρουμε ἐπιτέλους μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο νὰ συνομιλήσουμε μὲ τοὺς ὁμοτέχνους μας.